

PČELE

KIŠA JE NEPRESTANO PADALA. Usevi na poljima su istrulili, na drvenim zidovima kuća pojavila se plesan, a brodske palube behu mokre poput morske trave. Laurencijus je već mesecima jeo buđav hleb i živio u plesnivim kućama; protekle nedelje se i klizao po mokrim palubama. Crna žuč nakupljala se u njemu kao glib što se taloži na štapu zabijenom u dno reke. Kročio je najzad sa zaljuljanog čamca u lučko pristanište, na klizave daske zakucane na stubove nabijene duboko u mulj, i nesigurno osmotrio okolinu. Dok su mu naleti vetra s niskog neba nanosili kapljice vode u lice, pokušao je da pojmi kakva bi mogla biti zemlja u koju je došao svojom voljom. Goletni potez obale s belim peskom i usamljenim rogozima i jednolični sivi oblaci podsećali su na luku iz koje je zaplovio. Naspram sivog neba u pozadini jarboli poštanskog broda izgledali su potpuno isto kao pre, a platio jedara raširenih preko njih bilo je jednako sivo i beživotno kao i kad se otisnuo na put. Duž pristana, koji se pružao duboko u more, video se lukobran, dopola uronjen u mutnu vodu, a na njegovom kraju stara stražarnica nadvijala se nisko iznad vode. Očigledno je niko već dugo nije koristio.

Ruševne građevine poput te mogle su se naći u svakoj luci, pa ga je prizor umirio uprkos svom čemeru. I tu su se luke obnavljale; i tu su se proširivale kako bi primile nove brodove, a stare stražarnice su ostajale zapuštene.

Uzdahnuo je dok se nespokojno igrao prekrivkom na svom kavezu, koja je bila sasvim mokra.

Uspeo je da donese sva svoja znamenja bez neke posebne nevolje. U sanduk sklopljen od hrastovih dasaka stale su sve stvari